

Perioada de timp actuală și cea viitoare (3) Adunarea devine pentru prima dată vizibilă

Versete călăuzitoare: *Matei 16.16-18*

Matei 16.16-18: *Simon Petru drept răspuns I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Isus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: „Frică de tine Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucru acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui.*

3. Prima apariție a Adunării în Noul Testament și constituirea ei prin Duhul Sfânt

Dacă acum trecem la Noul Testament, vedem Adunarea pentru prima dată în învățăturile Domnului, cu ocazia când Israel L-a lepădat. Apoi o vedem – după ce ea a fost constituită pe baza lui Isus mort și înviat – pusă în locul lui Israel și a Împărăției Sale, care începând de atunci va fi amânată pentru timpuri viitoare.

Așa și îngerul vestește Mariei pe Împăratul acestei Împărății și nu Capul Adunării, atunci când spune: „Vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune Numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul celui Preaînalt, și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.” (Luca 1.31-33)

Isus nu a stat niciodată în Adunare pe scaunul de domnie al lui David; de asemenea El nu a domnit niciodată peste casa lui Iacov, care dimpotrivă L-a lepădat și este fără împărat. Dar aceasta a fost făgăduit lui Israel (2 Samuel 7.12-16; Isaia 9.6; Ieremia 23.5-6; 33.15-17 și așa mai departe).

Această Împărăție a vestit-o Ioan Botezătorul: „Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape!” (Matei 3.2). Și toate urmările propovăduirilor sale stau în legătură cu acest început. El se dovedește a fi glasul despre care a vorbit Isaia 40.3 și versetele următoare, care strigă în pustie: „Pregătiți calea Domnului”; și apoi, așa cum spune profetul însuși, „se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură va vedea că gura Domnului a vorbit”. Este acesta timpul Adunării? Dacă se răspunde afirmativ la această întrebare, atunci Ioan Botezătorul este pus în contradicție evidentă cu apostolul Pavel, care denumesc acest timp al Adunării ca un timp în care toată creația suspină împreună și zace în durerile nașterii; și noi înșine, care suntem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi înșine; și acest suspin are ca punct de plecare numai salvarea trupului nostru, și anume învierea noastră minunată la venirea Domnului (Romani 8.19-22). Da, timpul în care toate văile vor fi ridicate și toți munții vor fi coborâți, când ce este deluros va fi făcut plan, și când slava Domnului se va arăta, este opusul a ceea ce noi vedem astăzi, opusul timpului de suspine al creației; el este timpul de înviore și de restaurare a tuturor lucrurilor „înaintea Domnului” (Faptele Apostolilor 3.20-21). Atunci El va coborî toți munții înalți și toate dealurile falnice, pentru ca numai El singur să fie măreț și sublim (Isaia 2.14-17). Atunci și pământul va fi plin de cunoașterea Domnului, așa cum apa acopere fundul mării (Habacuc 2.14; Isaia 11.9). Aceasta este ceea ce Ioan Botezătorul vestește. Și tot așa, când el spune: „El are lopata în mână; Își va curăți aria cu desăvârșire, și Își va strânge grâul în grânar, iar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge” (Luca 3.17). Aceste cuvinte ne așează în timpul recoltei; căci în Orient cernerea

grâului și curățirea ariei are loc imediat după recoltare și face parte din ea; în orice caz niciodată nu pot avea loc înainte de ea. Recoltarea însă este „sfârșitul timpurilor” (Matei 13.37-43). Deci Ioan vestește judecata Domnului, care va avea loc la sfârșitul acestui veac, când El va nimici pe aceia care au stricat pământul și va întemeia Împărăția Sa. Însă Ioan nu vestește Adunarea. În timpul acela aceasta își va fi terminat alergarea aici pe pământ și va fi la Domnul ei.

Când Ioan Botezătorul vestește pe Domnul Isus ca „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”, atunci aceasta include în sine fără îndoială Adunarea, deoarece ea este lume, dar și aceasta își va avea deplina împlinire abia în veacul viitor, când lumea întregă va avea parte de roadele jertfei lui Isus. El este acum jertfa de ispășire pentru păcatele noastre – pentru noi, cei care suntem mădulare ale Adunării -, și atunci El va fi pentru lumea întregă (1 Ioan 2.2). Fără îndoială lui Ioan Botezătorul i-a fost dat să vadă aceste lucruri din viitor. Ca vizionar al poporului pământesc el a văzut ca toți ceilalți profeți din vechime lucrurile mari și minunate, pe care Domnul le va restaura pe pământ, atunci când El va instaura Împărăția Sa; dar Adunarea, în ceea ce ea are în mod deosebit: chemarea ei, umblarea ei pe pământ, răpirea ei, era pentru el încă o taină ascunsă. Numai Isus, care a venit din cer, putea să reveleze aceste lucruri. Aceasta înseamnă fără îndoială și cuvintele următoare ale lui Ioan Botezătorul: „Cine este de pe pământ este pământesc și vorbește lucrurile de pe pământ; cine vine din cer este mai presus de toate. Și el mărturisește ce a văzut și auzit.” Se mai poate observa și că Ioan Botezătorul nu se prezintă ca fiind Mirele sau Hristosul, și nici că el ar fi mireasa, Adunarea sau o parte a acesteia; el se numește mai degrabă „prietenul Mirelui” (Ioan 1.28-31).

Deci Ioan Botezătorul a invitat pe Israel la pocăință, ca să pregătească drumul Împărăției minunate a Domnului, pe care el o vestește; însă mai marii poporului, prin faptul că au refuzat primirea botezului lui Ioan Botezătorul „au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei” (Luca 7.30). Și ispitirea lui Ioan Botezătorul a constat fără îndoială în aceea, că Împărăția, pe care el o vestește, trebuia să fie întreruptă din cauza lepădării lui Isus; tot așa cum Ilie nu putea să suporte, că mărturia lui a rămas fără efect asupra convertirii lui Ahab și a lui Israel (1 Împărați 19.3-15; Luca 7.19-28).

Isus Însuși începe să predice: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape” (Marcu 1.15; Matei 4.17). Săptămâna a șaptezecua a lui Daniel venise realmente. Timpul Împărăției și toate binecuvântările ei venise. Pentru ca Israel să ajungă să savureze acestea era necesar numai să asculte de solicitările Domnului: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” („Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu”) (Marcu 1.14).

Să-L însoțim acum pe Domnul Isus în sinagoga din Nazaret. El desfășoară sulul cărții prorocului Isaia și citește: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului” Luca 4.16-21).

Dacă acum am citi capitolul 61 al cărții Isaia, vom vedea că el anunță clar revenirea favorii lui Dumnezeu peste Israel precum și revenirea tuturor binecuvântărilor, pe care le prevedea anul de sabbat și anul jubiliar, ceea ce însemna anularea datoriilor, eliberarea robilor și odihna și binecuvântarea pământului (Exod 23.10-11; Levitic 25; Deuteronom 15). Deci Isus a oferit lui Israel adevăratul an de veselie, și anume Împărăția cu toate binecuvântările ei, prin aceea că El a folosit cuvintele din Isaia 61.1-2. Ioan Botezătorul și Isus au predicat într-un fel ziua ispășirii, prin aceea că ei au zis: Pocăiți-vă! (Levitic 25.9-10; 23.27-32). Deci Isus aduce poporului Israel, după ispășire, anul de veselie, aceasta înseamnă după smerirea prin pocăință

aduce Împărăția cu toate binecuvântările ei, prin aceea că El zice poporului: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.”

Dar de ce Domnul se oprește, înfășurând sulul cărții înaintea cuvintelor „și o zi de răzbunare a Dumnezeuului nostru”? Deoarece El nu a adus răzbunarea, ci binecuvântarea. Dacă Israel L-ar fi primit atunci, atunci făgăduințele anunțate prin profet s-ar fi împlinit. Însă noi știm cum a fost El primit în această ocazie. La locuitorii din Nazaret după o admirație de scurtă durată a urmat curând mânia și au vrut să-L arunce în prăpastie de pe muntele pe care era zidită cetatea lor. Deoarece Israel necunoscând ziua cercetării lui a lepădat pe Împăratul său, care a venit blând la el, care nu a rupt trestia frântă și nu a stins fitilul care fumează, el va trebui să-L vadă venind cu semne mari și îngrozitoare înaintea Lui – „oamenii își vor da sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ ...” Acestea sunt zilele răzbunării, pentru ca să se îplinească tot ce este scris (Luca 21; Isaia 34.4; 63.4). Aceasta va fi „ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (Ioel 2.31; Maleahi 4.5). Și abia atunci, când izraeliții vor fi avut parte de ziua ispășirii (Zaharia 12.10 – 13.1), va veni anul de veselie. „Ei vor reconstrui ce a fost pustiit și vor reclădi locurile părăsite”. Atunci ei vor fi numiți: „Preoți ai Domnului, slujitori ai Dumnezeuului nostru.” În schimb Adunarea, care a fost introdusă în locul Împărăției respinse de către Israel, savurează în sens spiritual aceste binecuvântări.

Ceea ce Isus a predicat în Nazaret, El a predicat din cetate în cetate; căci El „străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției, și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință” (Matei 9.35). Atunci când El a ales pe cei doisprezece ucenici ai Săi, El le-a dat putere peste duhurile rele, ca să le alunge și să vindece tot felul de boli și neputințe, chiar și să învie morți. Apoi le-a poruncit să nu meargă nici la păgâni și în nici o cetate a samaritenilor, ci să meargă la oile pierdute ale casei lui Israel, ca să le spună: „Împărăția cerurilor s-a apropiat” (Matei 10). Aceeași misiune a fost dată și celor șaptezeci; și dacă în vreo cetate nu voiau să-i primească, atunci să iese pe drumuri și să spună: „Scuturăm împotriva voastră chiar și praful din cetatea voastră, care s-a lipit de picioarele noastre; totuși să știți că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi” (Luca 10).

Însă așa cum Israel a lepădat pe antemergătorul Împăratului său, tot așa el a lepădat și pe Însuși Împăratul său și pe trimișii Lui. „Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu, Israel nu M-a ascultat” (Psalm 81.11-16); și Isus a trebuit să strige: „Cu cine voi asemăna neamul acesta de oameni? Seamănă cu niște copilași, care șed în piețe, și strigă la tovarășii lor: «V-am cântat din fluier, și n-ați jucat; v-am cântat de jale, și nu ați plâns.» Căci a venit Ioan, nici mâncând, nici bând, și ei zic: «Are drac!» A venit Fiul Omului mâncând și bând, și ei zic: «Iată, un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor!» (Matei 11,16-29). Trebuie să observăm că Isus abia după ce a rostit aceste cuvinte începe să vestească Adunarea Sa. „Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip, și a întrebat pe ucenicii Săi: «Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?» Ei au răspuns: «Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie, alții Ieremia, sau unul din proroci.» «Dar voi», le-a zis El, «cine ziceți că sunt Eu?» Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: «Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeuului celui viu!» Isus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui»” (Matei 16.13-18).

Deoarece Petru a primit de la Dumnezeu harul să cunoască pe Isus nu numai ca Fiu al lui David sau ca Mesia la lui Israel, ci și ca Fiu al Dumnezeuului celui viu, și deoarece el L-a mărturisit ca atare, Isus răspunde la această mărturisire cu o altă revelație, ca și cum ar fi vrut să spună: Este adevărat că Eu sunt Fiul Dumnezeuului celui viu, că porțile hadesului (un loc

invizibil, în care se află sufletele după moarte [Isaia 38.10-11]) nu numai pe Mine nu Mă pot ține – nu numai că Eu după ce voi fi coborât acolo Mă voi ridica învingător, ci Eu voi face ca și Adunarea Mea să iese biruitoare de acolo, „căci, după cum Tatăl are viața în Sine Însuși, tot așa a dat Fiului să aibă viața în Sine Însuși; și după cum Tatăl înviază morții, și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea” (Ioan 5.21,26). Deoarece Eu trăiesc, trebuie ca și Adunarea Mea să trăiască (Ioan 16.19).

Avem astfel aici prima revelare a Adunării și participarea ei la viața lui Isus al ei mort și înviat. Este aproximativ același gând pe care Isus îl spune mai târziu ucenicului Lui iubit spre mângâiere și încurajare (Apocalipsa 1.17-18). Observă că Domnul nu spune: „Eu *am zidit*”, ci „Eu *voi zidi*” Adunarea Mea. Ar fi vorbit El în felul acesta, dacă această Adunare ar fi existat de la începutul lumii? Nu, căci în momentul acela nu era pusă nici măcar baza pentru zidirea ei; căci această bază este Isus lepădat, răstignit și înviat. Era de asemenea momentul în care „de atunci încolo Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât, și că a treia zi are să învieze” (Matei 16.21); și în felul acesta El a legat gândul referitor la lepădarea Lui, a morții Lui și a învierii Lui cu Adunarea.

Când puțin mai târziu Domnul explică, că acolo unde doi sau trei vor fi adunați pentru Numele Său, El va fi în mijlocul lor, El descrie baza de constituire a acestei Adunări, care ne face cunoscut natura acesteia; și noi avem fericirea să ne sprijinim pe această bază, chiar și în timpurile de decădere actuale.

Este adevărat, că mai târziu a părut să fie un moment în care Israel va primi pe Împăratul lui. Când o mulțime din popor a aflat că Isus a venit la sărbătoare, au mers înaintea Lui și au strigat: „Osana Fiului lui David! Bindecuvântat să fie Cel ce vine în Numele Domnului!” Copiii în Templu au repetat: „Osana Fiului lui David!” (Matei 21.8-15). Și grecii, care veniseră să se închine în Ierusalim, doreau să-L vadă; și un glas din cer a dat mărturie despre El (Ioan 12.20-29). Părea că totul se pregătește pentru triumful Lui. Dar mai marilor norodului le-a reușit din nou să sufoce aceste înclinații bune și în felul acesta să împiedice salvarea lui Israel și a lumii întregi. Ei au pus chiar la îndoială puterea Domnului Isus. După aceea Domnul Isus le-a făcut cunoscut public lepădarea lor. În pilda lucrătorilor viei El i-a obligat să rostească ei înșiși propria lor condamnare, spunând: „Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde și via o va da altor vieri, care-i vor da rodurile la vremea lor.” Apoi Isus adaugă: „N-ați citit niciodată în Scriptură: «Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri?» De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera” (Matei 21.41-46).

Astfel această piatră a fost mai întâi pe pământ. Se lovesc de ea și sunt zdrobiți. Aceasta înseamnă evident Domnul Însuși în smerirea Lui la prima Sa venire – care era pentru Israel o pricină de poticnire și pentru lume mai este încă (Faptele Apostolilor 4.10-12). După aceea piatra cade – deoarece mai înainte ea a fost înălțată – și acela peste care cade ea va fi spulberat. Aceasta înseamnă Domnul venind în glorie ca să întemeieze Împărăția Sa prin nimicirea dușmanilor Săi. Este piatra dezlipită fără ajutorul vreunei mâini, care sfărâmă chipul mare, care are parțial picioare de lut, parțial picioare de fier (Daniel 2.35,44-45). Ceea ce se clădește pe această piatră în timpul lepădării ei este Adunarea, „Casa lui Dumnezeu în Duhul”, care se întemeiază pe „piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu” (Matei 16.18 comparat cu versetul 21 și 1 Petru 2.4-10). Ceea ce se zidește pe piatra venită din cer și care spulberă pe dușmanii ei, este Împărăția (Isaia 28.16) în care se va

cânta Psalmul 118, în mod deosebit versetele 21-26. Aproximativ aceleași gânduri sunt în pilda omului de neam ales (Luca 19.12 și versetele următoare).

După ce El a rostit „Vai de voi!” conducătorilor orbi ai poporului Său orb, Isus s-a despărțit de Ierusalim prin cuvintele impresionate: „... Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De cât ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut! Iată vi se lasă casa pustie; căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»” (Matei 23.33-39).

Se vede însă că nu era o despărțire pentru totdeauna: „Nu Mă veți mai vedea *până când* veți zice ...”. Domnul a spus aceasta deja prin profetul Său: „Voi pleca, Mă voi întoarce în locuința Mea, *până când* vor mărturisi că sunt vinovați și vor căuta fața Mea” (Osea 5.15). Deci va veni timpul când Israel se va întoarce la Împăratul și Dumnezeuul lui, și prin faptul că Îl vor vedea Îl vor saluta din nou cu strigătul: „Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului!” (Osea 3.5; Psalm 118.26). Împărăția a fost amânată până în momentul acela, și până în clipa aceea a fost înlocuită prin Adunare.

În final este cunoscut ce a făcut Israel cu Împăratul său; L-au dat în mâinile păgânilor, ca să-L omoare, strigând: „Răstignește-L!, Răstignește-L!” Când Pilat le-a zis: „Să răstignesc pe Împăratul vostru?”, bătrânii poporului au răspuns: „Noi nu avem alt împărat, decât pe cezarul”. Spre încununare au împletit o cunună de spini și ca sceptru I-au pus în mână o trestie și ca tron L-au pus pe cruce, pe care spre supărarea dușmanilor Lui se putea citi în limbile greacă, latină și ebraică: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor”, pentru ca totodată să facă cunoscut lumii că dacă începând de acum Israel va fi fără împărat, nu este din cauză că împăratul a fost infidel poporului său, ci din cauză că poporul a lepădat pe Împăratul său și L-a răstignit.

Israel era, ca și părinții lui, ajuns la granițele țării făgăduite (Numeri capitolele 13 și 14). Împărăția cerurilor se apropiase de el, îi era oferită; dar el a împiedicat împlinirea făgăduinței, prin necredința lui, ca și părinții lui, și acum, înainte ca ea să se îplinească, ei trebuie să rătăcească multe zile „în pustia popoarelor”, „fără împărat, fără căpetenie, fără jertfă și fără altar, fără efod și fără terafim” (Ezechiel 20.35; Osea 2.14; 3.4).

Însă Isus S-a rugat la cruce pentru ucigașii Lui: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”, și ca răspuns la această rugămintă Împărăția le-a fost de mai multe ori oferită. Cuvintelor lui Petru nu li se poate acorda nici un alt sens, când spune: „Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi. Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremuri de înviare, și să trimeată pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.” (Faptele Apostolilor 3.17-21). Chiar dacă unii au crezut, totuși mulțimea s-a împietrit la apelul apostolului, așa cum au făcut și la apelul Stăpânului lor.

Ștefan s-a adresat încă o dată lui Israel ca popor al lui Dumnezeu și l-a rugat în modul cel mai insistent să nu imite pe părinții înaintașilor lor, care plini de invidie au vândut pe Iosif, pe care Dumnezeu l-a ridicat ca salvator al familiei sale și al lumii întregi – și nici să nu facă cum au făcut evreii în Egipt, care au zis lui Moise: „Cine te-a pus pe tine stăpânitor și judecător peste noi?” Căci acest Moise, pe care ei l-au lepădat, era omul pe care Dumnezeu l-a trimis ca și

căpetenie și eliberator. Dar iudeii, împietriți și mai mult decât părinții lor, au omorât cu pietre pe Ștefan și l-au trimis, ca să zicem așa, după Domnul, asemenea robului din pildă, ca să zică: „Nu vrem ca acesta să stăpânească peste noi!” Începând de atunci acest trup, pe care Duhul Sfânt l-a constituit din copiii lui Avraam, a fost adunat dintre samariteni și curând și dintre națiuni (Faptele Apostolilor capitolul 5 și 13). Corespunzător el a luat caracterul Adunării acestui om nou, în care nu este nici iudeu și nici grec; Adunarea a intrat în locul Împărăției. În același timp Dumnezeu a ridicat din numărul ucigașilor lui Ștefan pe acela care trebuia să fie slujitorul Adunării, „administratorul acestei taine ascunse de veacuri” (Coloseni 1.24-29). Și pare că el în chemarea sa a trebuit să cunoască Adunarea însăși ca trup, care umblă aici jos pe pământ cu Isus mort și înviat. „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”, a zis Domnul, și când Pavel a răspuns: „Cine ești Tu, Doamne?”, El a răspuns: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești” (Faptele Apostolilor 9.4-5).

Adunarea a început într-adevăr înainte de Pavel, fără însă să fie înțeleasă nici măcar de aceia care o constituiau. Când de exemplu Petru a primit porunca să predice Cuvântul păgânilor, el a ascultat ca să zicem așa împotriva voinței lui și fără să înțeleagă; el s-a dedicat pe deplin acestei vestiri când a văzut că Duhul Sfânt a fost dat păgânilor, după ce aceștia au crezut. Aceasta a fost dovada pentru el, că el nu avea dreptul să le oprească apa. „Cine eram eu, ca să mă împotrivesc lui Dumnezeu?” Petru a înțeles într-adevăr faptul că păgânii au fost mântuiți prin credință, însă atunci el nu a înțeles unitatea credincioșilor adunați cu Hristos într-un trup pentru Dumnezeu. Cu siguranță a fost rezervat pentru Pavel, ca el să fie administratorul acestei taine, pe care el fără îndoială o numește „Evanghelia sa” (Romani 16.25; 2 Timotei 2.8).

Am ajuns astfel la punctul nostru de pornire, și anume la învățăturile lui Pavel cu privire la natura Adunării, pe care noi putem acum s-o înțelegem mai bine.